

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-5 У. 11146/21 (2020)
07.10.2021. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Драгана Јовановића, председника већа, Сандре Пауновић и Наташе Коцић Филиповић, чланова већа, са судским саветником Иваном Милосављевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Миша Барац, адвокат из Ниша, Цара Душана 54-72, ПЦ Душанов базар “Кула” локал П/202, против туженог Министарства унутрашњих послова, Кабинета министра, ради поништаја решења туженог 01 број 1287/20 од 11.02.2020. године, у предмету престанка радног односа, у извршењу пресуде Врховног касационог суда, Узп 11/2021 од 12.03.2021. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 07.10.2021. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, коначним у управном поступку, утврђује се да је АА, овде тужиоцу, полицијском службенику Министарства унутрашњих послова, Жандармерије, Одред жандармерије у ..., престао радни однос дана 19.12.2019. године, по сили закона, јер је правноснажном пресудом Вишег суда у Београду, број К.бр.378/18 од 17.04.2019. године, тужиоцу изречена условна осуда тако што му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци и истовремено одређено да се овако утврђена казна неће извршити уколико окривљени за време проверавања у трајању од три године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

У тужби поднетој Управном суду 29.05.2020. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због тога што у акту није правилно примењен закон или други пропис, у поступку доношења није поступљено по правилима поступка, а

чињенично стање је непотпуно и нетачно утврђено, а из утврђених чињеница је изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Тужилац наводи да тужени орган није правилно применио одредбе члана 172. и 250. Закона о полицији, већ је погрешно и противно закону применио одредбе Закона о државним службеницима. Наводи да је одредбама члана 172. Закона о полицији, који је *lex specialis* у конкретном случају и који регулише случајеве престанка радног односа полицијских службеника по сили закона, прописано да полицијском службенику престаје радни однос по сили закона када је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора у трајању од најмање шест месеци и то даном достављања правноснажне пресуде Министарству. Тужилац наводи да је престанак радног односа по сили закона по наведеном пропису могућ само уколико је осуђен на ефективну казну затвора од најмање шест месеци, али да се не односи на оне којима је изречена условна осуда. Сматра да радни однос не би требало да му престане, с обзиром на то што је тужиоцу, као полицијском службенику изречена условна осуда, као мера упозорења, а не казна, па не постоје законски услови да му престане радни однос по сили закона у смислу одредбе члана 172. став 1. тачка 2) Закона о полицији. Указује да Закон о полицији и Закон о државним службеницима различито регулишу и сам тренутак престанка радног односа, па да је и из тог разлога требало применити Закон о полицији. Наводи да је тужени орган, самим тим што је погрешно применио одредбу члана 250. Закона о полицији, погрешно применио и одредбу члана 131. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима, па и истовремено погрешно применио и одредбу члана 2. Правилника о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова односно вршење дужности. Сматра да не би постојали услови да тужиоцу престане радни однос по сили закона правилном применом одредбе члана 172. став 1. тачка 2. и 3. Закона о полицији, јер тужилац није осуђен на ефективну казну затвора од најмање шест месеци нити је осуђен за неко од кривичних дела таксативно наведених у члану 172. став 1. тачка 3. Закона о полицији. Указује и да је дело извршено 28.09.2014. године, за које је осуђен правноснажном пресудом суда, а да је у наведеном тренутку одредбама тада важећег Закона о полицији и Закона о државним службеницима било прописано да радни однос, по сили закона, престаје само у случају осуде на безусловну, ефективну казну затвора. Предлаже да Суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, а предмет врати надлежном органу на поновни поступак, као и да му тужени орган накнади тужиоцу трошкове управног спора за састав тужбе од стране адвоката, у износу од 16.500,00 динара и таксе, по одлуци Суда.

У одговору на тужбу тужени орган је навео списе предмета које доставља, без предлога одлуке суду.

Поступајући у извршењу одлуке Врховног касационог суда, којом је укинута пресуда Управног суда, II-5 У. 8474/20 од 03.12.2020. године и предмет враћен Управном суду на поновно одлучивање, решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу одредбе члана 33. став 2. и 3. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, ценећи поново наводе тужбе, одговор на тужбу, као и списе предмета ове управне ствари, нашао:

тужба је неоснована

Из образложења оспореног решења произлази да је тужени орган увидом у списе предмета утврдио да је пресудом Вишег суда у Београду број: К.бр.378/18 од 17.04.2019. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1040/19 од 19.12.2019. године, чиме је пресуда Вишег суда постала правноснажна 19.12.2019. године, тужиоцу изречена условна осуда, тако што му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци и истовремено одређено да се овако утврђена казна неће извршити уколико окривљени за време проверавања у трајању од три године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело, због учињеног кривичног дела Напад на војно лице у вршењу војне службе из члана 404. став 2., у вези става 1. Кривичног законика, у саизвршилаштву, у вези члана 33. Кривичног законика, у стицају са кривичним делом Злостављање и мучење из члана 137. став 3. у вези става 2. Кривичног законика у саизвршилаштву, у вези члана 33. Кривичног законика. Из образложења оспореног решења даље произлази да тужени орган налази да је пресуда Вишег суда у Београду број: К.бр.378/18 од 17.04.2019. године, постала правноснажна 19.12.2019. године, па је као датум престанка радног односа одређен наведени датум, као и да је тужени орган, одлуку у диспозитиву оспореног решења донео применом одредбе члана 131. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима и применом одредбе члана 2. Правилника о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова односно вршење дужности, налазећи да је одлучна чињеница за доношење решења о престанку радног односа да је тужиоцу правноснажном пресудом изречена условна осуда и утврђена јединствена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци. Тужени орган је указао да је решење о престанку радног односа које се доноси по сили закона деклараторног карактера и да се тим решењем утврђује разлог и дан престанка радног односа, а да послодавац у том случају нема дискрециона овлашћења, већ је у обавези да донесе акт о престанку радног односа. Истакао је да је одлучна чињеница за доношење оспореног решења о престанку радног односа по сили закона то што је тужиоцу правноснажном пресудом изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико у року од 3 (три) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело, због учињеног кривичног дела Напад на војно лице у вршењу војне службе из члана 404. став 2., у вези става 1. Кривичног законика у саизвршилаштву, у вези члана 33. Кривичног законика, у стицају са кривичним делом Злостављање и мучење из члана 137. став 3. у вези става 2. Кривичног законика у саизвршилаштву у вези члана 33. Кривичног законика. На основу свега изнетог, тужени орган је одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Према правном ставу Управног суда, усвојеном на седници свих судија, одржаној дана 30.06.2021. године, полицијском службенику односно запосленом у Министарству унутрашњих послова, коме је изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци, без обзира на период проверавања за учињено кривично дело, које га чини недостојним за обављање послова државног службеника, који случај престанка радног односа није утврђен Законом о полицији, радни однос престаје по сили закона применом Закона о државним

службеницима.

Одредбом члана 172. став 1. Закона о полицији ("Службени гласник РС", број 6/16 ... 87/18), прописано је да поред случајева престанка радног односа утврђених другим прописима, полицијском службенику, односно осталим запосленима, по сили закона радни однос у Министарству престаје: 1) када се утврди да су подаци о испуњавању услова за заснивање радног односа из члана 137. овог закона неистинити – даном утврђења ове чињенице; 2) када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора од најмање шест месеци – даном достављања правноснажне пресуде Министарству; 3) када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора за следећа кривична дела: примање мита; давање мита; трговина утицајем; насиље у породици; злоупотреба у вези са јавном набавком; злоупотреба положаја одговорног лица; омогућавање злоупотребе остваривања права азила у иностраној држави; злоупотреба службеног положаја; превара у служби; проневера; одавање службене тајне – даном достављања правноснажне пресуде Министарству.

Одредбом члана 250. Закона о полицији прописано је да ако овим законом, прописима донетим на основу овог закона и посебним колективним уговором за полицијске службенике није другачије прописано, на права и дужности, рад и радне односе полицијских службеника, примењују се прописи о државним службеницима и посебан колективни уговор закључен у складу са тим прописима, општи прописи о раду и закон којим се уређује општи управни поступак.

Одредбом члана 131. став 1. тачка 2) Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", број 79/05 ... 95/18) прописано је да државном службенику престаје радни однос по сили закона ако буде осуђен на казну затвора од најмање шест месеци или му је изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци без обзира на период проверавања за учињено кривично дело које га чини недостојним за обављање послова државног службеника - даном правноснажности пресуде.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 1. Правилника о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова, односно вршење дужности ("Службени гласник РС", број 26/19) прописано је да недостојним за обављање послова, односно вршење дужности државног службеника чини изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци без обзира на период проверавања за: 1) кривична дела против службене дужности: злоупотреба службеног положаја (члан 359. Кривичног законика), несавестан рад у служби (члан 361. Кривичног законика), противзаконита наплата и исплата (члан 362. Кривичног законика), ненаменско коришћење буџетских средстава (члан 362а Кривичног законика), превара у служби (члан 363. Кривичног законика), проневера (члан 364. Кривичног законика), послуга (члан 365. Кривичног законика), трговина утицајем (члан 366. Кривичног законика), примање мита (члан 367. Кривичног законика), давање мита (члан 368. Кривичног законика) и одавање службене тајне (члан 369. Кривичног законика).

Код оваквог чињеничног и правног стања ствари, по оцени Суда, тужени орган је правилно нашао да су се стекли услови за престанак радног односа тужиоца у складу са чланом 131. став 1. тачка 2) Закона о државним службеницима, имајући у

виду да је пресудом Вишег суда у Београду број: К.бр.378/18 од 17.04.2019. године, која је постала правноснажна 19.12.2019. године, тужиоцу изречена условна осуда тако што му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци и истовремено одређено да се овако утврђена казна неће извршити уколико окривљени за време проверавања у трајању од три године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело, због учињеног кривичног дела Напад на војно лице у вршењу војне службе из члана 404. став 2., у вези става 1. Кривичног законика у саизвршилаштву, у вези члана 33. Кривичног законика, у стицају са кривичним делом Злостављање и мучење из члана 137. став 3. у вези става 2. Кривичног законика у саизвршилаштву у вези члана 33. Кривичног законика, што га, у смислу члана 2. став 1. тачка 1. Правилника о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова, односно вршење дужности, чини недостојним за обављање послова, односно вршење дужности. По налажењу Управног суда, тужени орган је на описани начин у довољној мери образложио законски основ за престанак радног односа тужиоца.

Суд налази да нису основани наводи тужбе којима се указује да су Законом о полицији јасно и прецизно прописани услови за престанак радног односа полицијских службеника и запослених, због чега се не може применити одредба члана 250. тог закона, која прописује примену прописа о државним службеницима када Законом о полицији и Посебним колективним уговором за полицијске службенике није другачије прописано, те да не постоји законски основ за примену члана 131. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима и члана 2. став 1. тачка 1. Правилника о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова, односно вршење дужности, као и да је Законом о полицији прецизно одређено када престанак радног односа производи дејство тако што је прописано да радни однос престаје даном достављања правноснажне пресуде Министарству, а не даном правноснажности пресуде. Ово стога, јер је, и поред тога што Закон о полицији представља посебан закон (*lex specialis*) у односу на Закон о државним службеницима, између осталог, и у погледу случајева за престанак радног односа полицијских службеника, чланом 172. став 1. Закона о полицији прописано да полицијском службенику по сили закона радни однос у Министарству престаје у случајевима утврђеним другим прописима. У конкретном случају, то је Закон о државним службеницима који се примењује и на запослене у Министарству унутрашњих послова, а којим је у члану 132. став 1. тачка 2) изричито прописано да државном службенику престаје радни однос по сили закона, поред осталог, ако му је изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци без обзира на период проверавања за учињено кривично дело које га чини недостојним за обављање послова државног службеника - даном правноснажности пресуде, у складу са којим је правилно утврђен и датум престанка радног односа тужиоца.

Имајући у виду напред наведено, по оцени Суда, без утицаја је навод тужбе да је дело за које је тужилац осуђен правноснажном пресудом суда извршено 28.09.2014. године, када је Законом о полицији и Законом о државним службеницима, било прописано да радни однос, по сили закона, престаје само у случају осуде на безусловну, ефективну казну затвора, јер моменат извршење кривичног дела није од утицаја на примену материјалног права, већ дан правноснажности пресуде, сагласно примењеној одредби члана 132. став 1. тачка 2) Закона о државним службеницима.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, али имајући у виду изнето, налази да су без утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари, јер њима није доведена у сумњу законитост оспореног решења, које се заснива на одлучној чињеници да је тужиоцу радни однос престао по сили закона, на основу императивне законске норме, јер је утврђено да му је правноснажном пресудом изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци, без обзира на период проверавања за учињено кривично дело које га чини недостојним за обављање послова државног службеника.

Како оспореним решењем туженог органа није повређен закон на штету тужиоца, Суд је, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима одбио тужбу као неосновану, одлучујући као у ставу I диспозитива.

Будући да је тужба одбијена, Суд је, на основу члана 67. Закона о управним споровима, одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, у смислу члана 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), а у вези са чланом 74. Закона о управним споровима, одлучујући као у ставу II диспозитива.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана: 07.10.2021. године, II-5 У. 11146/21 (2020)

Записничар,
Ивана Милосављевић, с.р.

Председник већа-судија,
Драган Јовановић, с.р.

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић**

ТП